

Wat de lelie ons leert.

Naar Dr. Newton

BEWERKT

DOOR

E. J. VERMENDAAL.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.
1873.

Prijs 10 Cent. 25 Ex. f 2,25. 100 Ex f 6,50.

WAT DE LELIE ONS LEERT.

„Aanmerkt de leliën des velds.”
Matth. VI: 28.

Er was eens een groot schrijver, die de schoone gave bezat om precies te zeggen wat de menschen denken en gevoelen, en om dit te zeggen op eene wijze als niemand anders kon, zoodat zij die lazen wat hij schreef, of hoorden wat hij zeide, uitriepen: »Dit is juist wat ik denk en precies wat ik gevoel.” Toen deze man nu eens over de liefelijkheid van het landleven schreef, zeide hij, dat hij aldaar zoo gaarne was, omdat hij in de boomen tongen, in de vlietende beekjes boeken, in de steenen preeken en in alles iets goeds kon vinden.

En dit is zuivere waarheid, lieve kinderen. Misschien kwam het u nooit in de gedachten, maar toch is het waar. Het is waar dat er »tongen in de boomen” zijn; het is waar, dat er »boeken in de vlietende beekjes” zijn, terwijl zij door de velden en hosschen stroomen; het is waar, dat er preeken in de steenen zijn; ieder keisteentje, dat gij langs het water opraaft, zal een preek tot u richten, indien gij er uwe gedachten goed door weet te leiden. Het zal u van Gods goedheid en macht spreken op beter wijze dan ik of eenig ander levend prediker doen kan. En het is ook waar, dat »in alles iets goeds” is.

En nu hoop ik, kinderen, dat, als gij u op het land begeeft, gij niet al uw tijd met spelen doorbrengt. Probeer het eens, of gij tongen in de boomen kunt vinden, of woorden in de beekjes kunt hooren, of gedachten uit de bloemen kunt halen. Ja ieder blad en

ieder bloempje heeft wat te zeggen. Zij spreken allen ons van God. Zij hebben allen tongen om ons iets te vertellen. En zoo wij maar leeren verstaan wat zij ons onderwijzen, ô hoeveel wijze en nuttige zaken kunnen wij dan van hen leeren.

Ik heb eens van een zendeling gelezen, die in een afgelegen land ver van al zijne vrienden en bloedverwanten woonde. Hij moest vele beproevingen doorstaan. In het eerst verdroeg hij die blijmoedig. Met lust en liefde arbeidde hij, en dit maakte hem zeer gelukkig. Maar na eenigen tijd kwam er eene geheele verandering in zijn gemoed. Hij verloor zijn vertrouwen op God, en begon te denken, dat alles wat hij geloofd en onderwezen had, geen waarheid was. Er kwamen twijfelingen bij hem op aangaande den Bijbel, en de waarheid van Gods Woord; ja hij begon zelfs te twijfelen of er wel een God was, die de wereld en alle dingen gemaakt heeft; en in deze ongelukkige gemoedsgesteldheid was hij niet geschikt om te prediken of een zijner plichten waar te nemen.

Maar terwijl hij eens te paard reed om ergens te gaan preeken, en over al die dingen nadacht (namelijk over zijn ongelukkigen toestand, over zijne twijfelingen aan de waarheid van hetgeen hij moest prediken) ziet, daar kwam hij op een pad, dat zwaar belommerd was; en terwijl hij voortreed, viel een blaadje van een der boomen, en kwam bevende en trillende (gij weet wel hoe de blaadjes vallen!) vlak voor hem op het zadel vallen. Hij raapte het op, bekeek het, keerde het om, en, daar de zon juist door de boomen heen scheen, hield hij het vlak tegen het zonlicht in, zoodat hij al die fraaie fijne adertjes zag en hij als 't ware een keurig stuk kant- of netwerk voor zich had. Hij dacht: »Ja! dit blaadje zegt mij, dat de Bijbel waar is — zegt mij, dat er een God is, want niemand anders dan een wijs, goedertieren en almachtig God had zulk een blaadje

als dit kunnen maken. Ik ben er zeker van dat alles waar is," en met blijmoedige, gelukkige, en dankbare stemming vervolgde hij zijnen weg.

Wat dunkt u, kinderen, had dat blad geen tong voor den zendeling? Vond hij niet een tong in den boom, van welken dat blaadje viel? O zeker; en indien wij slechts de bloemen en bladeren, die God gemaakt heeft, aandachtig beschouwen, zoo zullen wij bevinden, dat zij ons altijd iets van God en van goede dingen vertellen.

Langs dezen weg heeft onze Zaligmaker den menschen wijze en goede dingen geleerd. Eens toen Hij door de akkers wandelde, zag Hij een man zaaïen, en nu begon Hij een toespraak te houden over het zaadzaaïen. Een ander maal zag hij een herder zijne schapen naar de weide leiden, en aanstonds sprak hij over den Goeden Herder. En weder op zekeren tijd, langs het meer wandelende, zag Hij eenige visschers in hunne schuiten bezig met het vermaken hunner netten, waarmede zij visch wilden vangen, — en hiervan maakte de Heer gebruik om tot hen te spreken over het visschen of het werkzaam zijn in de evangelie-bediening. Toen Hij op zekeren dag zich bij een lommerijken wijnstok bevond, en de schoone trossen aan de takken zag hangen, vergeleek Hij Zichzelven bij den wijnstok en Zijn volk bij de takken, en hield naar aanleiding daarvan eene rede. Op den eenen tijd sprak Hij tot Zijne hoorders over de vogeltjes; en hier spreekt Hij tot ons over de leliën, zeggende: »Aanmerkt de leliën des velds.»

Thans willen wij lessen trachten op te zamelen, die de lelie ons geeft. Zij zijn vier in getal.

1. De eerste is EENE LES AANGAANDE HAREN GROEI.

De hier bedoelde lelie is die, welke wij in ons land kennen onder den naam van lelie der dalen. De lelie

is in haar begin een weinig belovende plant. Zij schiet op uit de aarde uit een leelijken bol of wortel, in grootte en vorm veel gelijkende op een ui, zoodat, als men de lelie niet kent, nooit zou denken, dat er uit dien onooglijken, weinig belovenden bol iets schoons kon voortkomen. Niemand zou dit denken. Maar leg dien bol in de aarde, en bedek hem, en later zult gij het zien. God zal de zon bevelen er op te schijnen en er warmte aan te geven, en langzamerhand zal er een spruitje uit den bol opschieten, zoo teer, dat gij het tusschen duim en vinger nemende, het, ô zoo gemakkelijk! kunt aan stuk knippen; en toch heeft het de kracht om het zand op zijde te werken, en zich een weg naar de oppervlakte van den grond te banen. Als het dan de warme zon en de frissche lucht voelt, zoo groeit het sneller, en wast het al hooger en hooger, en eerlang komen de schoone, groene bladeren, welke dauw en regen indrinken, en zich schijnen te verheugen in den zonneshijn, die hen bestraalt. Daarna komt het mooie bloemknopje uit de bladeren te voorschijn, vertoont zijn kopje, en groeit al dikker en dikker tot de prachtige witte lelie er uit schiet.

Al de menschen te zamen op de wereld zouden niet één dezer bolletjes tot zulk eene prachtige bloem kunnen doen groeien. Neen: God alleen kan dit doen. En toch is de groei der lelie gelijk aan uw eigen groei, kinderen! Veronderstel eens, dat wij een klein meisje of jongetje van zeven of acht jaren hier neêrzetten. Oogen hebben zij, die als diamanten schitteren, en op hun blozend aangezicht is gezondheid en vreugd te lezen. God heeft hen schoon gemaakt; hunne kleine gezichtjes zeggen het. Maar als ik u nu vraag: »Waarvan zijt gij gemaakt?» Wat zoudt gij dan zeggen? «Van stof.» Ja, van stof! Van stof zijt gij gemaakt. Als iemand uwer sterft, wordt hij in een doodkistje gelegd, en begraven. En als wij dan na vier of vijf of

tien jaren het graf en de doodkist eens openden, wat zouden wij er in vinden? Stof! een hoopje donkerkleurig stof, dat gij of ik wel in het holle onzer hand zouden kunnen nemen. ! Die blinkende oogen zijn stof; die rozekleurige wangen zijn stof; die beweeglijke leden zijn stof; die golvende krullen zijn stof. Alles, alles is stof. God heeft ze uit stof doen voortkomen! O, hoe wonderbaar is God in kracht en wijsheid, dat Hij die prachtige leliën uit zulk een kleinen wortel doet opschieten. De groei van de lelie en onze eigen groei wijzen ons dus op de almacht en wijsheid van God.

Kinderen, als gij dezen zomer weder in bosch of tuin wandelt en naar de leliën, rozen of andere prachtige bloemen ziet; als gij bij een beekje, rijk aan keisteentjes, of onder de boomen nederzit, en een bloempje uit het gras daaromheen ziet opschieten, zoo buk en pluk het en denk aan het Woord des Heeren: »Aanmerkt de leliën.» Bekijk de bloemen en denk aan hetgeen zij ons van de almacht en wijsheid leeren van God, die al die prachtige dingen uit het stof doet voortkomen! De eerste les is dus eene les aangaande *den groei* der leliën.

II. De tweede les, welke de lelie ons geeft, betreft de **NEDERIGHEID**, waarop zij door twee zaken wijst: **DOOR DE PLAATS WAAR ZIJ GROEIT EN DE GESTALTE DIE ZIJ AANNEEMT.**

De lelie groeit gaarne in 't eenzame en op afgelegen plaatsen. Zij houdt er van om op den achtergrond en in de schaduw te staan. Zij is de »*lelie der dalen.*» Gij ziet haar zelden of niet groeien op den bergtop, langs de wegen of openbare wandelplaatsen, maar wel op belommerde en eenzame plaatsen; wenscht gij hare bloemen te zien, zoo zult gij ze niet het allereerst in het midden van den tuin zien, maar gij moet naar de

hoekjes gaan, en daar gekomen, de bladeren op zij doen, en daar zult gij de prachtige bloem, geheel alleen, in het lommerrijke hoekje zien staan. Het is een nederige bloem, die ons les in de nederigheid geeft *door de plaats waar zij groeit.*

Maar niet slechts hare plaats, ook hare *gestalte* toont hare nederigheid; want als de lelie opwast, laat zij haar hoofd nederhangen, alsof zij zich wil verbergen. Zij spreidt zich niet uit gelijk de trotsche dahlia of tulp, alsof zij zeggen wilde: »Ben ik niet een prachtige bloem?» O, neen; als de lelie haren vollen wasdom bekommt, en hare schoone witte bloemen worden gevormd, laat zij haar hoofd hangen, alsof zij haar schoonheid wil verbergen en gevoelt, dat zij volstrekt niets heeft, waarop zij trotsch kan wezen. Zoo vermaant God ons tot nederigheid door de gedaante en de houding dezer bloem. En nederigheid, kinderen, is een der liefelijkste zaken, die iemand kan bezitten, en inzonderheid geldt dit jongens en meisjes.

Niets is in jeugdige menschen beminnelijker dan nederigheid. Ik wil u eens vertellen wat ik door nederigheid versta.

Op eene schoone buitenplaats woonde eens een edelman, die de rijkste en aanzienlijkste man in die streek was. In zijne nabijheid woonden ook eenige arme pachters, die eenmaal in de week eene godsdienstige bijeenkomst hielden. Deze edelman die een zeer godvruchtig man was, wilde die bijeenkomst ook gaarne eens bijwonen.

Hij ging er de eerstvolgende maal heen, en zoodra hij de deur opende en binnenstapte, stonden allen op, alsof zij met hetgeen zij deden niet voortgaan konden, van wege de aanwezigheid des edelmans. Daarop verzochten zij hem de beste plaats in te nemen. »Neen, vrienden,» zeide hij, »blijf zitten waar gij zit en ik zal mij hier bij de deur nederzetten. Ik

kwam hier als arm zondaar zooals gij allen; als wij voor God komen, zijn wij allen gelijk. Ten opzichte van onzen maatschappelijken stand, heeft het God behaagd mij meer rijkdommen te geven dan u, en het is billijk, dat hierop acht worde gegeven; maar als wij hier bijeen komen, komen wij allen als zondaars Gods zegen afsmeeken."

Ziedaar een voorbeeld van nederigheid, kinderen! Thans wil ik u een ander opgeven.

Hebt gij wel eens van Dr. Morrison, zendeling in China, gehoord? Dewijl zijn arbeidsveld groot, en voor hem alleen te groot was, had hij behoefte aan een helper; daarom schreef hij aan het zendeling-genootschap in Engeland om nog een ander zendeling.

Toen de bestuurders zijn brief ontvingen, begonnen zij aanstonds onder hunne vrienden naar een geschikt jongeling om te zien, die als zendeling Dr. Morrison in China ging bijstaan. Na eenigen tijd kwam zich iemand van het platte land aanbieden, een godvruchtig jongeling, die den Heere Jezus Christus lief had. Hij was arm, had schamele kleederen aan, en zag er ruw en onbeschaafd als een boer uit.

Hij werd bij de heeren toegelaten en trad in gesprek met hen. Daarna werd hem verzocht de kamer te verlaten, opdat zij met elkander omtrent hem konden raadplegen. Zoodra hij vertrokken was, drukten zij hunne vrees uit, dat deze jongeling Dr. Morrison niet zou kunnen helpen, dewijl hij veel te onbeschaafd was om als zendeling te kunnen optreden. Eindelijk zeide men tot Dr. Philips, een der bestuurders: »Doctor, ga den jongeling zeggen, dat wij hem voor zendeling niet geschikt achten, maar dat wij hem wel willen uitzenden indien hij den zendeling als *knecht* wil helpen." De Doctor bracht deze boodschap wel niet gaarne over; maar ging toch naar den jongeling, en zeide hem, dat de heeren oordeelden, dat hij te weinig op-

voeding genoten had, en vele andere zaken miste, die een zendeling moet bezitten; maar dat zij hem wilden zenden, indien hij als knecht wilde gaan. Velen zouden op zulk een bericht gezegd hebben: »Daarin heb ik geen lust; kan ik niet als zendeling uitgaan, dan wil ik in 't geheel niet gaan; ik bedank er voor om als iemands knecht te vertrekken!» Maar neen, kinderen, zoo sprak hij niet. Heel bedaard zeide hij: »Zeer goed, mijnheer; achten de heeren mij niet geschikt voor zendeling, dan wil ik wel als knecht gaan. Ik ben bereid om houthouwer of waterdrager te zijn, en om alles te doen, wat tot bevordering van de zaak mijns hemelschen Meesters strekken kan.» Hij werd dus uitgezonden als knecht, maar werd spoedig zendeling en eerlang Doctor Milne, een der beste en grootste zendingen, die ooit uit eenig land vertrokken. Kinderen, dit alles was de vrucht zijner nederigheid.

Er was eens een geleerd en goed man, die tot Minister van Justitie werd aangesteld, een der hoogste en eervolste ambten. Deze heer had een zoon van omstreeks zestien jaren oud; op zekeren avond riep hij hem bij zich op zijn studeerkamer en zeide: »Mijn zoon, ik wil u het geheim van mijn welslagen in de wereld verklaren. Ik kan het u verklaren met dit ééne woord *nederigheid*. Ziedaar het gansche geheim. Dewijl ik nooit mijzelven op den voorgrond gesteld heb, en altijd bereid was om de mij aangewezen plaats in te nemen, en die zoo goed mogelijk vervuld heb, is het mij beter gegaan, dan ik ooit had kunnen denken. Mijn zoon, wenscht gij ook te slagen, begin met nederig te zijn.»

Nederigheid is eene zeer beminnelijke hoedanigheid. Zij is van groot voordeel, niet slechts voor onszelven, gelijk de geschiedenis van dien Minister van Justitie ons leert, maar ook voor anderen, zooals ik thans zal aantoonen.

Een jeugdig prediker werd uitgezonden om als reizend leeraar het Evangelie op het platte land te verkondigen. Op zijne rondreize kwam hij op zekeren avond in de woning van een landbouwer. Deze was wel een goed man, maar kon soms wat ruw zijn. Menigeen had hem bedrogen, door zich uit te geven voor hetgeen hij niet was. Toen nu die leeraar aan zijne woning kwam, en het doel van zijn komst zeide, was de boer zeer koel jegens hem. In 't hart van den boer woonde wel de liefde Gods, en hij begeerde wel, dat het Evangelie verkondigd werd, maar hij had geene beschaafde opvoeding genoten, en zeide aanstonds tot den vreemden leeraar, dat hij dikwijls bedrogen was door menschen, die zich uitgaven voor hetgeen zij niet waren. »Daar is mijn schuur,» vervolgde hij, »wilt gij uw paard daarin zetten, zoo doe het.» De jeugdige leeraar dacht wel: waarom zendt gij niet een uwer vele knechts om dit te doen? Hij stond op het punt om zijn paard te bestijgen en weg te rijden, ofschoon het fel regende. Maar op eens dacht hij: »Dit mag ik niet doen; dat zoude de Heere Jezus ook niet gedaan hebben.» Hij bracht zijn paard dus naar de schuur en ging toen naar het huis. Aan de voordeur gekomen, kwam een der dienstboden uit naam van den boer bij hem, om hem naar de keuken te leiden, waar hij een soberen maaltijd voor hem vond aangericht op eene ruwe tafel. Hij vond dit zeer vreemd, en de dienstboden in de keuken vonden het ook vreemd, dat hun meester den leeraar in de keuken zond. De jonkman gevoelde zich zeer beleedigd en achtte het te veel om het te dulden, waarom hij zijn paard wilde halen en verder reizen, maar op eens zeide hij: »Dit zoude de Heere Jezus niet gedaan hebben; ik wil trachten nederig te zijn, gelijk de Heere Jezus.»

Hij begon dus het brood te eten en klaagde niet. Na eenigen tijd hoorde hij de bel klinken, die de huis-

genooten tot het gebed opriep, en ook hij ging met de dienstboden naar de kamer en zette zich aldaar neder. De boer las een hoofdstuk; en aan het einde gekomen, kon men duidelijk bemerken, dat hij nog niet beslist was of hij zelf zou bidden, dan of hij den leeraar er om zou verzoeken. Eindelijk vroeg hij dezen om het gebed te doen. De leeraar was blijde, dat hij in de gelegenheid was om te bidden; en, toen hij begon, verloor hij alles uit het oog behalve de tegenwoordigheid van God, en hij stortte zijn aandoeningen in het gebed voor Zijn aangezicht uit. Zijn hart was vol, en was zijn gevoel gekwetst door hetgeen hij zoo even had geleden, zijn hoofd werd thans verlicht door de tranen, die hij mocht weenen. Hij weende; de dienstboden weenden; de familie van den boer weende, ja ook de boer zelf weende; allen lagen geknield en allen smolten in tranen. Nauwelijks was men opgestaan of de boer kwam naar den jeugdigen leeraar, vatte hem bij de hand, en terwijl hem de tranen langs de wangen biggelden, zeide hij: »O, vergeef mij, waarde vriend en broeder, vergeef mij, en ik zal ook God bidden om vergeving voor de onvriendelijke wijze, waarop ik u behandeld heb. Ik weet niet hoe ik dit heb kunnen doen. De Satan heeft mij in verzoeking gebracht om alles te doen, dat verkeerd is. Ik schaam mij over de behandeling, die ik u heb aangedaan. Het verwondert mij, dat gij geen enkel ruw woord zeldet, en dat gij nog blijven wildet, toen ik u naar de keuken zond.» De leeraar zeide: »Ik trachtte te doen zooals Jezus zoude gedaan hebben; en ik hoop, dat gij zulks ook zult willen doen.» De boer nam hem in zijn huiselijken kring, en gaf hem voor dien nacht het beste bed en de beste kamer in huis, en drong er bij hem op aan om een dag of twee, drie te blijven. Hij bewilligde er in om den volgenden dag te blijven; er had toen een bidstond plaats, welke door een aantal

menschen bijgewoond en waarop door den leeraar gepredikt werd. Die prediking werd gezegend door de bekeering van twee of drie personen uit het huisgezin van den boer. Deze menschen werden zeer ijverige en nuttige christenen. O, hoe gelukkig was het voor het huisgezin van dien boer, en voor die buurt, dat deze leeraar waarlijk nederig was! 't Is dus goed van de lelie nederigheid te leeren.

De Heer Jezus zelf wekt in Zijn geheelen persoon tot nederigheid op. Hij kwam op aarde om ons te leeren nederig te zijn. Hij kwam niet als volwassen man, maar als een klein kind. Hij werd niet in een prachtig huis of in een kostbaar paleis, maar in een stal geboren, en zijn wieg was een voederbak. Toen hij een volwassen man was geworden, en rondtrok om te prediken, was hij zoo arm, dat Hij niet wist, waar Hij het hoofd zou nederleggen, zoo afhankelijk dat vrouwen hem van hare goederen dienden. Hij was een dienstknecht en geen meester. Bij zekere gelegenheid, toen zijne discipelen alleen in eene kamer bijeen waren, nam hij een linnen doek en omgordde Hij zich. Daarna nam Hij een bekken met water en wiesch hunne voeten en droogde ze af met den linnen doek. Dit alles deed hij om ons de les der nederigheid te leeren.

Nu lieve kinderen, ik hoop, dat gij allen die les goed leert.

III. De derde les, welke de lelie geeft, betreft DE TEVREDENHEID.

De lelie is tevreden met de plaats, waarin God haar heeft geplaatst. Daár groeit zij. Geen plaatsje staat haar beter aan. Zij benijdt den rozen heur plaatsje midden in den tuin niet. De rozestruiken mogen veel hooger wezen, de lelie is tevreden met eene kleine plant te zijn, die juist in de schaduw groeien kan, en zij gunt

de andere planten haar boven het hoofd te groeien. Zij is tevreden met haren stand, hare plaats en hare kleur; al heeft de roos haar prachtig rood, en al hebben de dahlia's verschillende kleuren, zij heeft genoeg aan haar ééne kleur, het schoone wit. Wat zij is en heeft, is zij door en heeft zij van God.

O, lieve kinderen, hoe gelukkig zouden wij zijn indien wij slechts deze les leerden! Neem haar mede naar uw huis, en als gij in den morgenstond wordt aangekleed, denk dan aan de lelies, en wees tevreden met uw mutsje of hoedje, al zoudt gij gaarne wat anders willen hebben. En als gij uw rok, of kraag of doek, of eenig ander kleedingstuk, dat gij moet aantrekken, niet precies zoo vindt, als gij 't gaarn zoudt wenschen, denk aan de lelie en weest er tevreden mee. Hoe gelukkig zoudt gij op deze wijze uwe ouderlijke woning maken en voor hoeveel ongeluk zoudt gij uzelfven bewaren.

Er was eens een goede bisschop, die door zeer vele dingen gekweld werd; maar nooit morde hij; altijd was hij tevreden. Iemand zeide tot hem: »Ik zoude gaarne het geheim weten, dat u zoo gelukkig maakt. Gij hebt zooveel moeilijkheden en bezwaren en toch zie ik u nooit gemelijk en hoor ik er u nooit over klagen. Welk is toch het geheim?" — »O dit geheim is," zeide hij »dat ik naar boven zie; ik wensch in den hemel te komen die boven is; dien houd ik in het oog. Ik zie rondom mij en zie eene groote menigte menschen met veel erger beproevingen bedeed dan ik heb, en dit maakt mij tevreden met mijn lot. Ik sla het oog op het kerkhof, en zie, dat ik bij mijn sterven slechts eene ruimte van zes voet lang en achttien duimen breed zal vullen, en dit maakt mij tevreden met hetgeen ik thans bezit." Dat was het geheim: opzien naar boven in de hoop van daar eenmaal te komen, zien op anderen, die minder bedeed zijn, en zien

op het graf, waarin wij allen eenmaal moeten rusten.

En nu kinderen, tegen morren en wrevelig zijn heb ik één middel, een zeer korten regel, die wel de moeite waard is in uwe herinnering te blijven, indien gij tevreden wilt zijn. Luister goed als ik u dezen regel opgeef, en tracht hem op te volgen. Hij luidt: *Knies nooit over 't geen gij niet kunt verhelpen*, want het zal u niets goeds aanbrengen. *Knies nooit over hetgeen gij kunt verhelpen*, want, zoo gij 't verhelpen kunt, verhelp het dan. Komt gij in verzoeking om over iets gemelijk te worden, vraag dan uzelf: »Kan ik dit helpen?» en zoo niet, knies niet; zoo ja, verhelp het, en zie hoeveel gelukkiger gij u zult gevoelen.

Denk om dezen kleinen regel! Ik hoop dat al mijn jeugdige lezers hem in toepassing brengen, terwijl zij jong zijn. Herinner u, vóór gij van avond naar bed gaat: *Knies nooit omtrent hetgeen gij niet kunt verhelpen*, noch omtrent hetgeen gij kunt verhelpen: ja *knies in het geheel niet*.

Ik wil u nog een fabel verhalen, die over de tevredenheid handelt. Gij weet dat wij in fabels dingen doen praten, die eigenlijk niet kunnen praten. Mijn fabel handelt over een pad en een weegbreeblad. De pad had gewoonlijk haar verblijf onder een steen naast de beek. Het was een aardige, vette pad, die haar leven in de wereld rondsleepte, zooals padden in 't algemeen doen. Op zekeren dag begaf zij zich op weg om eenig eten te zoeken, en terwijl zij onder de groene bladeren aan den kant van de beek rondkroop, hoorde zij onder de bladeren eenig geruisch. Zij zeide bij zichzelf: »Daar is een krekkel! Ik houd veel van krekels. Ik zal mij stilhouden en hem vangen.» Zij kroop dus voort om haar te krijgen, en stak hare tong uit om hem te vangen, maar helaas! het was een *hommel*! Zij liet hem vallen of het een heete kool was, schreeuw-

de het uit op de manier zooals padden schreeuwen en begaf zich naar haar hol onder de steenen terug. Zij gevoelde veel pijn, haar tong zwol op en zij was verplicht om twee of drie dagen stil te liggen. Onderweg naar huis plukte zij een weegbreeblad, nam het mee tot geneesmiddel, en stak het in den mond om den steek der bij te genezen. Een dag twee, drie bleef zij t' huis. Toen zij nu al te hongerig werd, begaf zij zich op weg om eenig eten te zoeken, en kwam weer onder een weegbreeblad, een zeer breed en groot blad, dat goede schaduw gaf. Vermoeid en hongerig daaronder gezeten, zag zij opwaarts en zeide: »Welk een lief leventje hebt gij, Weegbree! Ik zoude gaarne met u ruilen!» — De weegbree zeide: »Vriendin Pad, ik zou ook gaarne met u willen ruilen. Ik zie niet in waarover padden te klagen hebben; mij dunkt niemand heeft beter leven dan zij.» »Laat ik het u dan eens zeggen,» zeide de pad. »Vooreerst moeten wij voor ons onderhoud hard werken, en al ons eten zoeken; en als wij dan somtijds een krekeltje denken te snappen, krijgen wij een hommeltje. En in den wintertijd, ach, dan vriezen wij in slaap, en zoodra wij ontwaken, komen de jongens ons met steenen gooien, de kraaien ons oppikken, en allerlei moeilijkheden ons overvallen; terwijl gij weegbrees aan de rivier blijft staan en niets te doen hebt. Valt de regen op u neer, zoo wast gij en voedt gij u. O, ik zou gaarne met u willen ruilen.» »Ho, ho!» zeide de weegbree, »laat mij ook eens vertellen. Wij weegbrees kunnen niet rondtrekken, zooals gij, maar moeten blijven staan waar wij geplaatst zijn; en wenschen wij een dronk water, zoo kunnen wij niet naar de beek gaan om het te halen. Wij kunnen ons geen duim ver bewegen om de wereld te zien of onzen naasten buurman te bezoeken. Daarenboven beschijnt de zon ons den ganschen dag en wij moeten het dulden, en kunnen ons

niet onder een koel blad verschuilen, gelijk gij doet. Nu en dan komt eene koe ons voorbij, die ons den top afeet, of een wormpje knaagt in ons hart en wij hebben geen macht om het af te schudden. Ik zoude gaarne met u ruilen willen. Neem gij mijne plaats in en ik de uwe; want ik zou, ô zoo gaarne! eens aan de beek gaan drinken. Ik heb maanden lang geen teug gehad." »Stil, stil!" zeide de pad, »ik hoor een krekeltje: laat mij het vangen!" en weg ging zij om het krekeltje te krijgen, maar zij kwam nooit terug. De weegbree zeide, dat zij de pad voor een ontevreden schepsel hield.

Zoo ziet gij kinderen, dat iedereen zijne beproevingen schijnt te hebben; en het eenige middel om er onder tevreden te zijn, is, dat wij niet verlangen naar hetgeen wij niet kunnen bekomen, maar de leer der nederigheid opvolgen, die de lelie ons leert, en ons vergenoegen met hetgeen God ons gegeven heeft.

IV. De laatste les, die de lelie ons geeft, betreft HARE SCHOONHEID.

O, indien ik slechts eene enkele lelie hier had, zoo zoudt gij zelve kunnen oordeelen hoe schoon zij is! Hare schoonheid bestaat in drie zaken: haren vorm, hare kleur en hare geur. Zij groeit tot een prachtige afgeronde bloem op, zonder scherpe hoeken of kanten. Hare kleur is een allerfraaist zuiver wit. Zij is tevreden met ééne kleur en heeft geene behoefte aan rood of geel, of purper of blauw of paars, maar is tevreden met een prachtige witte lelie te zijn. — Verder maakt haar geur een deel harer schoonheid uit. Zij maakt de lucht welriekend, en nog vóór gij haar ziet, zegt gij: »Hier in de buurt staat een lelie." Gij zoekt er naar en komt haar door haren geur op het spoor, tot gij eindelijk haar in al hare schoonheid onder de

bladeren vindt verscholen. — Er is nog iets, waarin hare schoonheid gelegen is. Zij is een beeld van Christus onzen Zaligmaker. Hij noemt zich de »Lelie der dalen" en de »Roos van Saron." De vorm, de kleur en de geur der lelie zijn allen voor ons beelden van de schoonheid van den Heer Jezus Christus, en van hetgeen de Heere Jezus van ons zal maken, indien wij Zijne kinderen zijn.

Kinderen, als gij in den zomer veld en bosch bezoekt, herinnert u dan onzen tekst: »Aanmerkt de leliën des velds," en leert de lessen, die zij door haren groei, hare nederigheid, hare tevredenheid en hare schoonheid ons geven.

Herinnert ze u; weest niet tevreden met ze enkel in uw *hoofd* te hebben, maar tracht ze ook in uw *hart* te hebben en te houden. Weest niet tevreden met er over te spreken, maar tracht ze ook in *beoefening te brengen*, vooral die twee der nederigheid en der tevredenheid, welke de lelie ons zoo heerlijk leert. Ja, gij moet beginnen met ze *thans*, nu gij jong zijt, in beoefening te brengen. Dit zal beter voor u zijn dan duizenden van goud en zilver, of den grootsten rijkdom, dien gij misschien kondet bekomen, of de grootste weelde, die deze wereld kan geven.

Bid van God genade af om nederig en tevreden te zijn, en uit de bloemen des velds nederigheid te leeren. Als gij die bloemen ziet, of er aan denkt, verheft dan uwe gedachten tot Hem, aan wien deze bloemen en ook gij uw bestaan hebt te danken; en de verheerlijkte Zaligmaker, die Zichzelven bij de leliën vergeleek, zal u schoonheden leeren vinden in de natuur en in alles rondom u.

Verder verschijnt :

DE WONDERRABARE LAMP.

NAAR DR. NEWTON BEWERKT DOOR

G. J. Meemendaal.

Prijs 10 cl. 25 Ex. f 2.25. 100 Ex. f 6.50.

Vroeger verscheen :

J. H. v. LINSCHOTEN, Elsie en haar Hond.

J. H. v. LINSCHOTEN, De jonge kooplui.

Prijs van elk 10 cl. 25 Ex. f 2.25. 100 Ex. f 6.50.

GEDRUKT BIJ I. J. MATHA JR. TE NIJMEGEN.